

EL BORINO

Setmanari il·lustrat

20 cms.

ANY IV. N.º 115

4 FEBRER 1926

PREU DE SUBSCRIPCIÓ: 2'50 PTES. TRIMESTRE

LA CORRESPONDÈNCIA A L'ADMINISTRACIÓ: ANGELS, 22 I 24. — BARCELONA

PIM... PAM... PUM...

(Dites i refranys)

Et conec, herbeta, que et dius moradui.

Tots els bruixots es coneixen.

Les dents de la gossa no fan mal als cadells.

Els gats van a les fosques.

El morter sempre fa pudor d'alls.

Boca amarga no pot escopir mel.

Déu em dó brega amb gent que m'entengui.

Bo, bo (o massa bo) vol dir ase.

La cua del ca li fa guanyar menjar i la boca bastonades.

De porc i de senyor, se n'ha de venir de mena.

Cada oller alaba les seves olles, i més si són foradades.

El músic qui se n'alaba, mai comença i mai acaba.

Com sabrà l'ase què és safrà, si mai no ha estat adroguar?

No coneix el dolç qui no ha tastat l'amarg.

Les burles fan com les processons: tornen allà d'on surten.

El porc no aprofita sinó després de mort.

Quan el diable va a pregar, senyal que et vol enganyar.

Tantes hores, tants remeis.

Per ben assegut que estiguis, que no pots caure no diguis.

Qui diu mal de la pera, aquell la vol sencera.

No diguis blat, que no sigui al sac, i encara ben lligat.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

2. - EL BORINOT.

Com més anys, més vi, companys.
Qui té fam somnia truites.
Diga'm amb qui vas i et diré qui
ets.

Diga'm amb qui vas i et diré quants
sou.

Al cul del sac es troben les engru-
nes.

Canten els mussols que es creuen
rossinyols.

No és or tot el que lluu.

Quan no les pot heure diu que són
verdes.

Qui no et conegui que et comprí.

Si vols gossets dóna'ls ossets.

Qui t'estima et fa plorar.

Diu que et vol bé qui et fa pagar.

Si m'embrutes, t'emmascaro.

Prometre no fa pobre.

Anem a dormir, que això és la lluna.

Alaba't, ruc, que a vendre et duc.

(Del "Llibre de saviesa popular").

LLORER I XIPRER

Tant els llorers de la glòria
com els xiprers de la mort
són arbres que fan memòria
de nostra futura sort.

Per això m'ocorre a estones
que fóra bo plantar junts
els llorers de les corones
amb els xiprers dels difunts;
perquè si massa s'ufana
l'estufera del llorer

gronxat per la glòria vana
—"Company, li diga el xiprer,
pensa que el jorn de la talla
t'han de veure el migrat rull,
i amb l'esclafit de la rialla
castigaran ton orgull".

MARIAN AGUILÓ.

CANTIC D'AMOR

I

La primiceria del nostre amor es-
clatà, plena de gràcies, com el mira-
cle primaveral.

—Amb els teus dits rosats, amb els
pètals de seda de la teva carn, tu eres
ma primera florida. Si érem tímids
com Primavera, teníem ben iguals, la
gosadia de la seva inconsciència.

Tu m'anomenaves Cupidell, i jo et
donava besars a la galta.

Un dia, emperò, sentires tant de
foc a dintre el pit, que amb els ulls
baixos, la testa coll-torçada, i esbadat
el rubor com una rosa, comparegueres
per dir-me que no volies jugar més!

II

El lilà del jardí era el nostre ten-
derol—feia una cobricella prima, cau-
ta, dolça. Era una ombrella de ran-
des!

La tarda era un envit a la confidèn-
cia; la paraula, però, ens fallia.

Jo hauria amat l'esbadellament de
la rosa de cent veus dels teus llavis,
i a tu, desficiosa, t'hauria abellit re-
frigerar-te en la deu persuasiva de
ma boca.

Les grives i els merlots, per donar
exemple, debades venien a festejar
allí a prop. A dalt del faig placèvol,
també les colomes boscanes...

Aprenguérem, però, de dir-nos l'a-
mor, recitant, alternament, els ensu-
crats sonets de Shakespeare.

III

En la nit d'agost, festejàvem a
l'eixida.

El nostre festeig era una lletania
de tebis sospirs que, en la fosca, fu-
micellava com un broll termal.

L'empit de la barana era endomasat de lligabosc, i, amb el ruixim polvoritzat, les corolles s'emplenaven de la mel del colloqui.

L'estelia, velada de vaporositats estivals, llua incerta i tímida.

La lluna, també, tènueament rosada, escondia, molt púdica, la seva nuditat.

De la negror profunda dels arbres, venien notes cadencioses; al lluny, un rossinyol consirós feia complanta; els granots rondinaires callaven intermitents; i del riu pujava la remor resonant dels homes que nedaven. El marxant de perfums tustà a la nostra porta.

Semblava míser, pobrissó, vilà, més un faquir que no pas un marxant.

Amb tot, aquest home emmagrit, pàllid, ullerós, que tustà a la nostra porta, que duia la pols de tots els camins, que havia viatjat per totes les terres estranyes i totes les que no ho són, duia un tresor dins les alforges.

En els plecs multicolors de la tela persana indumental, escondia torbadores meravelles.

Portava l'àmbar de les ribes bàltiques, l'opal d'Hongria, el nacre de Formosor, el coral del Mar Roig...

A nosaltres ens mostrà tres poms d'olor.

El primer pom d'olor contenia una licor puríssima, destil dels nards de l'Eufrates.

Velles llegendes, ja esborrades de tots els papirus i pergamins, supervivents, però, encara en l'esmentar omnímode de les persones, li concedien les més corprenedores virtuts.

Era l'albor de la puresa, la llum de la innocència... promovia l'amor espiritual!

El segon pom d'olor era de roses de Jericó.

Encomanava deliqui, ensomni, dolçúria.

Era l'amor nostàlgic... l'amor insa-

tisfet, desfullant-se com la rosa-te de la Malenconia.

El terç pom d'olor era de clavells escarlata.

Jo i tu, Estimada, amb cobejança ens firàrem del terç pom d'olor. El de clavells escarlata; el que provoca l'amor abrusat, l'amor incandescent.

J. CARNER-RIBALTA

El noble i el murri

Jo divideixo la humanitat en dos bàndols: nobles i murris.

El noble és sincer. El murri és hipòcrita.

L'actitud noble sol ésser *despreocupadament* espontània. L'actitud murria acostuma ésser *interessadament* reflexiva. El noble és generós; el murri és avar.

L'obra del noble té possibilitats de bellesa. L'obra del murri té—només—possibilitats d'elegància.

Se li veuen les errades, a l'home noble. (En dir "home" em refereixo a les persones d'ambdós sexes). A l'home murri... se li veu el llautó, tard o d'hora, encara que sigui prou murri per dissimular-ho molt bé. El murri, però, duu vestit i guants de correcció; el noble nuament agredeix o amoixa.

Sovint escup i colpeix, el noble, i trenca motllos consagrats pels altres: i és que té tant de foc el seu pit, té tanta de personalitat,—el noble, el pur—estima tant allò que defensa, que ell està molt per sobre de les petites virtuts i dels vics mesquins.

SEBASTIÀ SÀNCHEZ-JUAN

UAB
i Hemeroteca General

Tamany: 49 × 33. — Any 1910. —
Impremta del diari.

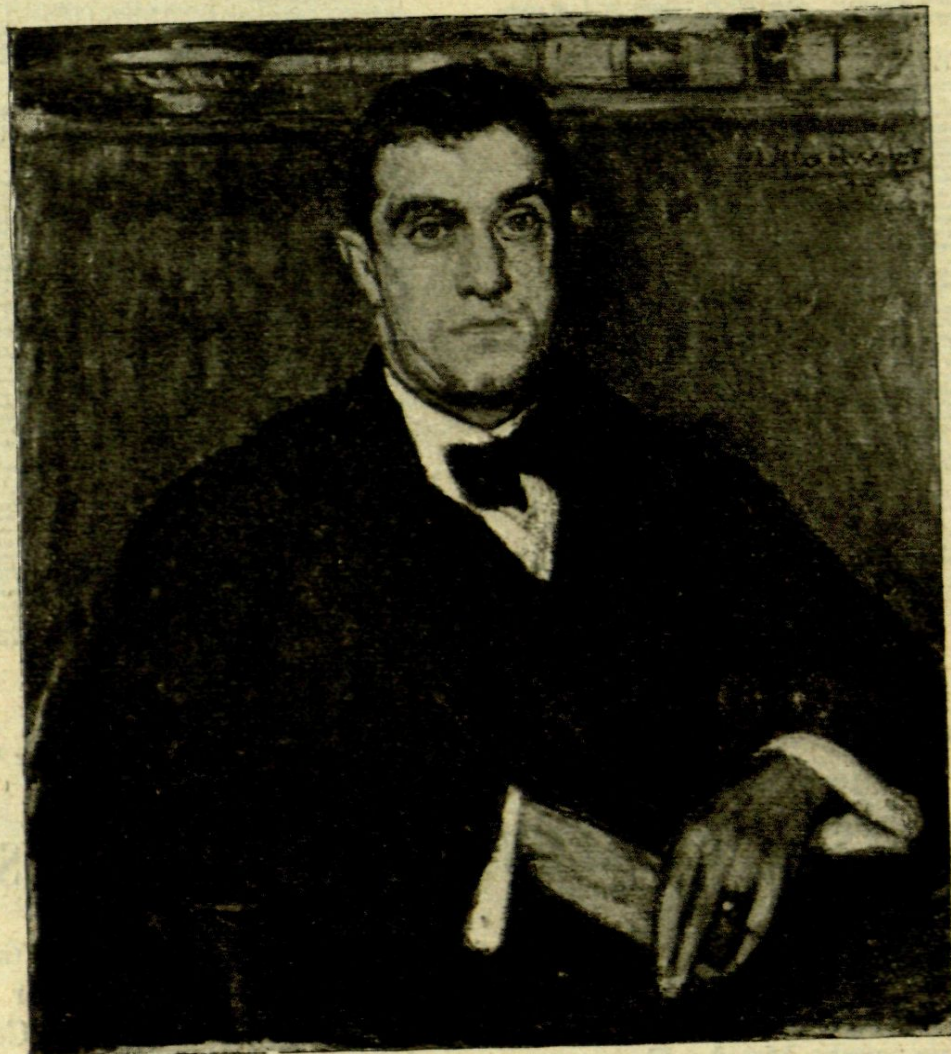
Tamany: 53 × 36. — Any 1921. —
Impremta Altés.

DIARIS, PERIODICS, REVISTES, BUTLLETINS, ETC.,

El Gironès.—Tamany de 49 × 33. Periòdic aparegut a Girona, l'any 1916; va començar setmanal, pujà a bisetmanal i arribà a trisetmanal, als seus darrers temps, quan deixà de publicar-se a darreries de l'any 1923 obligat per les circumstàncies polítiques. Tenia una gran difusió i era escrit amb molt de tremp i bell estil; era un model difícilment igualat del seu gènere. Constava de quatre pàgines, normalment, amb nombrosos suplementes i notables col·laboracions literàries i artístiques. N'era el mentor el doctor Agustí Riera i Pau, i elements cabdals En Camps i Arboix, Xifra Piera, etc.

Monitor.—Tamany de 53 × 36. Aparegut el dia 20 de gener de l'any 1921, datat a Sitges. Es titula "Gasetta nacional de política, d'art i de literatura". La seva aparició als primers números és regularment mensual. Després es desregularitza, fins que deixa de publicar-se, l'any 1923. La seva presentació és molt bona, potser un xic convencionalment encarrarada, però no deixant mai el bon gust. Fundat per Josep V. Foix, de Sarrià, amb Josep Carbonell, de Sitges, és una publicació de les millors en el seu gènere, i en certa manera fins a l'hora present única, per la seva qualitat i to de "política". Escrita en català, duia

6. - EL BORINOT.

En Joan Trias Fàbregas, l'autor de l'últim llibre de la Biblioteca Sabadellenca, «Les hores quietes», llibre de poemes íntims i serens, i familiars, com ja indica el títol de l'obra, que duu un pròleg ple de vivacitat d'En Joan Oliver Sallarès.

LA CÚPULA MÉS ALTA DEL MÓN

Era una gran cúpula.

Aquesta cúpula, sostinguda per cent columnes de cinquanta canes d'alt, era la més gran del món. I aqueixes columnes eren de pòfir.

Sota l'amplària de la seva volta, els núvols es feien i es desfeien com si fos pel cel.

El Rei Ferotge l'havia feta construir per guardar-hi els seus immensos tresors; sinó que va costar tant, que, un cop acabada, ja no restaven tresors i no hi havia res a guardar.

De fet, la cosa que calia guardar era únicament la mateixa cúpula; però com que era tan alta i forta, bé prou que ella per si sola ja es guardava.

El dia que treien l'última bastida, el Rei Ferotge moria.

De què? Els metges feien les més estranyes suposicions sobre el motiu de la seva mort; els més entesos sostenien que el Rei, satisfet i penedit alhora d'haver fet fer una cosa com aquella, es va trobar l'ànima dividida en dues; aquestes dues meitats completament iguals i contràries havien acabat per anorrear-se entre si.

El fill del Rei Ferotge, que es deia Orgull, fou cridat a ocupar el tron del pare; però tanmateix el tron també havia estat sacrificat, l'havien fos per completar el daurat exterior de la cúpula; el tron d'or era estat substituït per un escambell de fusta. Damunt d'aquest escambell, posat sota i al bell mig de la gran cúpula, el príncep Orgull es va coronar rei ell mateix.

La primera cosa que el novell sobirà va fer va ésser de reunir el Consell Suprem per trobar la manera millor de sortir d'aquell empantanec i el Consell va donar-li entenent de casar-se amb Na Flaminda, filla del Rei de Florida, que li portaria un dot esplèndid amb el qual podria refer el tresor.

Plagut de la idea del Consell, Rei Orgull va trametre al Rei de Florida una ambaixada per combinar el matrimoni.

De bell antuvi, en veure el Rei de Florida que els ambaixadors de Rei Orgull arribaven amb les mans buides, fou mal impressionat; però quan li van ensenyar una vista de la cúpula i es va fer càrrec que amb ella el Rei Orgull posseïa la cúpula més rica i més gran del món, va concedir-li tot seguit la mà de Na Flaminda, amb un dot mirífic.

La princesa Flaminda fou enviada a l'espòs, el Rei Orgull, en una carrossa tirada per dos elefants, amb cent camells davant que duïen els diamants del dot.

El Rei Orgull, que s'esperava amb impaciència, va comptar els camells i va trobar que cent eren pocs. Però, amb la gran angoixa en què es trobava el tresor del regne, no va deixar anar ni un piu. Va fer descarregar els camells, va fer acompanyar Na Flaminda a les habitacions preparades per a ella, i va fer entornar tota l'escorta del Rei de Florida amb els més grans honors.

L'endemà, presentant-se a Na Flaminda, el Rei Orgull li diu:

—Princesa: heus aquí que jo sóc l'amo de la més bella i la més gran cúpula del món; com és que ha gosat el Rei, vostre pare, trametre-us a mi amb només que cent camells? Torneu a casa seva i dieu-li que us espero amb altres noucents camells, almenys.

—Oh, Rei—va respondre, aleshores, Na Flaminda—, els cent camells són vostres; guardeu's-els. Hi ha un Rei infinitament més puixant que no vós; el qual té una cúpula infinitament més gran que no la vostra, i s'aguanta sense haver de menester pilans. Contemplaré aqueixa cúpula i no enyoraré la vostra.

Això dit, Na Flaminda se'n va anar. Va canviar el seu vestit riquíssim per una grollera sarja de captaire i, gaiató en mà, se'n va pujar a una espluga d'una muntanya alterosa. D'aqueixa cova va fer el seu estatge, i es lliurà a una vida de solitud i oració.

De dia, anava pels boscos; de nit, contemplava, extàtica, la volta estelada, que és la més bella de totes les voltes.

Un matí, mentre travessava un bosquet, s'esdevingué de veure al peu d'un arbre un talp defensant-se d'una serp grossa grossa.

Amb una verga, Flaminda va alliberar el talp i se'l va endur a la cova, on el va guarir del mal que s'havia fet en sa lluita contra el serpent.

Un cop guarit, el talp, a qui la princesa havia contat la seva història, fil per randa, va jurar de punir el dolent del Rei Orgull.

Passant de cau en cau, en pocs dies hagué posat en revolta el subterrani reialme dels talps. Un exèrcit sens nombre es va posar en ordre de batalla; guiat per un talp vell, aqueix exèrcit s'encaminà vers la ciutat on s'aixecava la cúpula famosa. Un cop allí, els talps

furga que furga, que furgaràs;
grata que grata, que grataràs,

començaren a minar tot el terreny.

Per places i carrers, la gent de la ciutat arreu trobava trossos que s'enfonraven. Poc a poc, tot el subsol va esdevenir buit, que ressonava sota les passes de la gent.

De foradada en foradada, el cec exèrcit de talps a força d'ungles començà a atacar els fonaments on recolzaven les columnes de pòfir altes de cinquanta canes.

Algunes esquerdes, que aviat es van formar en la cúpula, haurien hagut d'advertir el Rei Orgull del perill que amenaçava l'edifici; però la cúpula era tan alta, que les esquerdes, per bé que grosses, no eren visibles a simple vista.

Mentre, ignorada de tothom, es descabdellava aqueixa ofensiva sota terra, a fora se'n desplegava una altra, d'ofensiva: el Rei de Florida, amb un immens soroll d'armes i de trompes reclamava la seva filla desapareguda i els cent camells.

El Rei Orgull reuní de pressa i corrents un gros exèrcit; però com més augmentava en nombre l'exèrcit, més minvava en valor; que no hi ha pitjor

AL BANDOLER PEROT ROCAGUINARDA

Quan baixes de muntanya, valent Roca,
com si una roca del Montseny baixara,
mostres al món ta fortaleza rara,
que per a tu sa fúria tota és poca.

Ninguna de tes bales el cap toca
de qui no et vegi, si no fuig la cara
que ton valer insigne no s'ampara
tras falsa mata ni traidora soca.

Per tot el Principat fas que es badalli
qui et persegueix de sou, i persegueixes
amb mortal i fúnebre parasisme.

Que tingui el tal judici! miri i calli,
i digui't "Senyoria", que ho mereixes
per lo millor pillar del cristianisme.

ALEGRIES MOMENTANIES

*No és menester que diguen
de qui sou, mes alegries,
que bé es coneix que sou mies,
amb el poc temps que dureu.*

Ditxes, glòries i alegries,
per què us queixeu de ma sort,
si vosaltres m'havau mort
en lo millor dels meus dies?
en fi, sou ventures mies
que entre desditxes penseu;
la causa reverencieu
per qui viviu i moriu:
solament el que sentiu
no és menester que diguen.

Saber sofrir és cordura,
quan amor no dóna lloc
a què es mitigui lo foc
o a què ajudi la ventura;
emperò l'amor procura,
quan pot, amb majors porfies,
esgotar ventures mies;
tant, que, vista ma fadiga,
no hi ha algú que no diga
de qui sou, mes alegries.

La ventura que no alcança
el fi de sa possessió,
no és ventura, ni és raó,
sinó engany de l'esperança.

Efectes d'esta mudança
han d'ésser mes alegries.
Patiu en sobiranies,
i entre penes desiguals
viviú i moriu lleials,
que bé es coneix que sou mies.

Es ma ditxa tan escassa
que sols ha sabut sentir

el que és viure i morir:
efectes del mar que passa.
A l'amor, que penes traça,
deveu el que procureu,
ventures que turmenteu;
i encara que sou desditxes
solament pareixeu dítxes
amb el poc temps que dureu.

A UNA ABSENCIA

*Absent de per qui em moria
de dia i de nit plorava,
només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

Volgué provar-me l'amor,
però fou la prova tal
que essent l'ànima immortal
tingué de morir temor:
jo per la causa sofria
amb gust esta pena brava;
*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

M'aconsellà que provés
absència amb raons aparents,
mes quan fui en el turments
no trobí qui m'ajudés;
i veient que el dolor creixia
sols el nom d'ella invocava;
*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

No perquè pensés jamai
ablanir-la amb mes passions
ni que poguessin raons
traure de sa boca un aí!
Ma llibertat li oferia,
mes penes li consagrava;

*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

I amb tot que aquesta dolència
pensà triomfar de mos anys,
en any de tan graves danys
tingué anyada ma paciència:
amb tots mos mals m'avenia,
amb la causa em conformava,
*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

Però el dolor despertant
com a fiscal la memòria,
veient-me privat de la glòria
que al propi cel causa espant,
ma fortuna maleïa,
ma enemiga respectava;
*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

Oir ma rabiosa pena
l'amor a pietat mogué,
i per mirar-me volgué
llevar-se dels ulls la bena:
i dient-me *que es venjaria*
disculpí qui la causava;
*només que perquè l'amava
com l'ànima que tenia.*

Del balconet estant

ELS CABELLS DELS POETES.

—Després de la lectura de poesies que el poeta Melcior Font donà dis-sabte passat a la llibreria Torrell, un amic nostre digué:

—Veieu: aquest jove ja en fa la cara, de poeta; se li coneix de seguida que ho és, pels cabells llargs i des-ordenats...

En Font i d'altres allí presents aco-lliren l'acudit amb un somriure. Tan-mateix la cabellera d'En Font no és pas molt exagerada perquè se'l pugui comparar amb els romàntics del segle XIX, els quals duïen una cabellera i una vestimenta diferent dels altres. Els poetes d'avui no es diferencien gens de les altres persones. Vesteixen exactament igual que qualsevol altre, tenen els mateixos gustos, els agraden els esports i van al cinema; el que ho pot fer, va a estiuejar, fan excursions o van de cacera i al cafè; els agrada el whisky i el Pilsner, juguen al do-minó i a escacs, i, per no ésser menys, també retiren tard, de tant en tant. Si algú creu que els poetes no tenen el mateix paladar i no són fets de carn i ossos com els altres, van errats. Si mai veiéssiu un jove amb llarga ca-bellera, abans no digueu que és un poeta, mireu's-hi bé; car així com diuen que el nom no fa la cosa, po-dríem dir que el cabell no fa el poeta.

Ens plau de donar compte, ací, de la semblança que tenen a les altres persones, alguns dels principals poe-tes catalans i de la manera de dur els cabells, els que no són calbs.

Heus-els ací:

Josep Carner, altrament dit el prín-

cep de la poesia catalana. Cabell llis i aplanat amb la ratlla al costat. Té l'aire de príncep més que de poeta. Elegant i aristòcrata, tivat i dret com un pollanc, passa majestuós pel car-rer amb el cigar a la boca, com un ric que no mira prim.

Josep M. López-Picó. La mateixa figura que Josep Carner. Cabell llis, porta gafes i un cigar pur encès i una dotzena a la butxaca. Elegant i ample d'espatlles, és un gran beve-dor de cervesa.

Lluís Bertran i Pijoan. Poeta del camp i periodista. Cabell negre i as-pre, bigoti retallat a manera de Char-lot. Molt seriós; dóna l'aspecte d'un home preocupat. Carregat de papers com va sempre, dóna la impressió d'home de negocis, preocupat amb els seus afers. Té un tracte força simpà-tic. El seu tipus caracteritza l'home del Camp de Tarragona, d'on és fill.

Ventura Gassol. Quan no duu mele-nes, sembla un capellà que ha pen-jat l'hàbit. Té un deix de semblan-ça amb els poetes del segle XIX. Quan camina, es corba com un gat; no fuma; hom diria, pels colors ro-sats de la seva cara, que En Gassol és igual que aquells nois del primer any de seminari.

Josep M. de Sagarra. Com ha dit En Josep Plà, sembla un pastoret de la muntanya. L'única preocupació d'En Sagarra és la de no tenir cabells. Hi ha qui l'ha comparat amb un botiguer de robes. Té un caminar feixuc i per ben vestit que vagi mai no resulta ele-gant. Algú que no el conegués, no en-devinaria, per seva semblança, el gran poeta que hi ha dintre ell. La seva calba el desfigura molt. Moltes ve-

12. - EL BORINOT.

gades s'ha dit:—Si jo tingués cabell, fóra un home feliç. L'altre dia, parlant dels cabells blancs d'En Russinyol, en el discurs d'homenatge, es passava desesperament la mà pel cap.

Esmentariem encara una bona llista de poetes, prou excellents, com Tomàs Garcès, Rossend Llates, Minguéz, Soldevila, Fages de Climent, Alexandre Plana i altres molt notables, per tal de demostrar que pel seu tipus hom no diria pas que són poetes.

Amb els que hem esmentat n'hi ha prou, per fer capir com els poetes d'avui porten els cabells i vesteixen com els altres. I ací es demostra que no sempre tindrà raó el nostre amic que endevinà al poeta Melcior Font les seves dots poètiques, perquè duia cabells llargs.

Així ens ho contení de Reus estant.

Correu de

JOSEP M. PROUS I VILA

DELS LLIBRES RECENTS

LA NOSTRA SARDANA

Quin bell matí, donzella amada,
a les sardanes hem passat.

La gent anava endiumenjada
com el meu cor al teu costat.

Voltant la plaça, arreu es veien
amb llur fresseig, els balladors,
i tots els rostres ens somreien
com els teus llavis besadors.

La cobla estava preparada
quan hi hem nosaltres arribat
i saludant nostra arribada
el flabiol ha reflat.

I tot seguit s'han fet anelles
a la senyal del flabiol,
bo i confonent-se les donzelles
amb qui tenien a llur volt.

Hem vist la colla, entre les altres,
deis meus companys de joventut
i t'he dit jo:—anem-hi nosaltres!—
i plens de goig hi hem corregut.

Jo he dat la mà a una amiga teva
i tu l'has dada a un meu amic.
I alçant els braços sense treva
no hem sentit pas gens de fatic.

Després, en mig de la rodona
una altra colla s'ha anat fent:
era quinxalla innocentona
que la dansava de valent

I tu has quedat meravellada
de com l'anaven puntejant,
i l'amic meu t'ha dit, amada:
—A veure els vostres si en sabran!—

Jo t'he mirat, i arran d'oïda
ni sé tampoc com t'he parlat.
I tu, de tan avergonyida,
a perdre el punt has arribat.

(Tret de "Les hores quietes", de J. Trias
Fàbregas; Biblioteca Sabadellenca).

Llibres & lletres

Articles inèdits d'A. Esclasans,
Barcelona, 1926.

Ha sortit aquest llibre repetidament anunciat i que ha vingut a rebatre com un roc cantellut damunt les aigües generalment placèvoles de la nostra producció literària. A còpia d'anomenar "pedant" la producció d'aquest escriptor, ell mateix s'ho ha arribat, potser, a creure, i se'n fa un elogi: Però sigui com sigui no deu tractar-se d'una tota simple pedanteria quan en fa parlar amb passió i reincidència. No; el llibre de l'A. Esclasans, tot i les seves sortides de to, els seus exabruptes, el seu egocentrisme o egolatrisme sovint enfatijador, no és un llibre bajà. Potser tampoc no és nou; això ja és un altre tema. Però nosaltres ens sentim, a desgrat de tot, més inclinats a la benevolència, que no pas a la irritació.

Més que més, quan a estones ens diverteix i tot. Els escrits d'aquest llibre delaten un inconformista, un iconoclasta; no sabem si aquesta pruija, aquest gust de fer malbé coses és un gust germà o parent d'aquell que tenen els nois davant de tota cosa, sigui o no juguina. Però que ara com ara, l'esperit que ha dictat els escrits va de bona fe, sembla que és indubtable; que l'empeny un desig de renovació, de millorament, de desencís. I diu coses molt justes, també és ben cert. Veiem amb simpatia, encara, aquest llibre com una nova aportació de "crítica", com saludarem amb repicaments el primer volum de la biblioteca "El ram d'olivera".

Les hores quietes.—J. Trias Fàbregas, Biblioteca Sabadellenca, 1925.

Ens sembla que no farem cap exageració si diem que amb En J. Trias Fàbregas tenim una ànima pròcer. És evident que l'autor no es proposa donar-nos amb el seu llibre de versos la sensació del professional de la poesia; sinó que per ell la poesia és un motiu de dignificació i d'exaltament de les coses de cada dia, dels drames familiars, dels espectacles senzills, de l'existència normal. J. Trias Fàbregas tracta amb els seus versos d'ensenyorir la vida, la seva vida: aquesta alta senyoria, ben cert, mereix de part de tots nosaltres la més efusiva cordialitat i la més ampla barretada de respecte. Ara, com adés, la senyoria no és una cosa corrent, sinó escollida. Quin plaer, doncs, poder dir de cor i de veure a un home "senyor!"

Amb aquest nou volum, la Biblioteca Sabadellenca, que dirigeix l'escriptor i periodista J. Costa i Déu, que n'és mestre, s'ha enriquit amb un nou, preat matís.

SEVERAL.

—J. Millàs-Raurell ha fet una lectura íntima de la seva recent obra escènica "La llotja".

—Octavi Saltor comença un estudi sobre "ancestralisme cristià com element líric", a la revista "Estudis Franciscans".

—No ha sortit, contra el que era estat dit, la revista "Ginesta"; hom diu que sortirà d'ací a tres o quatre setmanes.

—S'ha celebrat a la llibreria Torrell, de Reus, una sessió de Poesia amb lectura de versos de Ventura Gassol, a càrrec de J. Serra Pàmies. També s'hi ha celebrat una sessió amb lectura de poemes de Ramón Blasi Rabassa.

—Ha començat a publicar-se la "Biblioteca d'Or", amb el llibre "Contes extraordinaris" d'En Lluís Jordà: il·lustracions de Josep M. Valls.

—S'ha obert el nou curs de "Teatre dels Poetes" al teatre Partenon, amb les obres "El carter del Rei" de Rabindranath Tagore i "La mala Maia" d'autor anònim indi.

—"La Paraula Cristiana" publica la traducció castellana de "L'arpa" de Miquel Costa i Llobera. Aquesta traducció, fins ara inèdita, és feta d'A. Rubió i Lluch.

—Tomàs Garcés ha publicat a "La Publicitat" una nota sobre el llibre d'A. Esclasans, "Articles inèdits", que ha estat vivament comentada.

—La revista "La dona catalana" anuncia un concurs de poesia femenina.

—Amb el present número comencem la publicació de poesies, que seguiran normalment en cada número, de Vicens Garcia, conegut vulgarment per "Rector de Vallfogona".

—També amb aquest número comença el conte "La cúpula més alta del món" que acabarà al número vinent, i anirà seguit d'altres.

VOLVES

La famosa "Marieta de l'ull viu" o "Baixant de la Font del Gat" ha fet la seva aparició no menys que al Teatre Tívoli, amb nyigui-nyogui (ja no són sols al Romea) d'Enric Morera.

Fins ara hi hagut grans calderades de gent i molts picaments de mans. Millor. Ho celebrem, de veres!

Una vegada més, en nom del patriotisme, disfressat de "camelo" i de "pesseta", alguns diuen que cal callar, cal observar un silenci prudent.

Si ens volem fer passar obres així com a píndoles de patriotisme, ho rebutgem.

No diem que hagi estat aquesta la intenció del senyor Morera; sinó la d'alguns que fan l'efecte d'ocells que cauen d'un niu.

Plantejada la cosa en un terreny industrial, no hi tenim res a dir; però aleshores i en nom del patriotisme ens diuen que cal fer el bombo, això, no.

Ull viu—fa la Marieta; no us deixeu entabanar!

* * *

Hem llegit aquests dies en grosses titulars a la premsa:—"El cèlebre estafador Llusà a Barcelona".

Quin honor per la família!

* * *

Sembla que segons diuen unes notes oficioses més o menys oficioses, es rebaixa la carn de porc.

Es molt natural.

Abunda.

* * *

El senyor Pangalos ve a ésser el diríem dictador de Grècia.

Ha decretat un emprèstít forçós (es veu que també van curts de xavos).

I ha dit que el periodista que faci comentaris desfavorables a aquest emprèstít tindrà—tal com sona—pena de mort a la força.

Es veu que a tot arreu hi ha homes nous, honrats i patriotes.

PETIT ET PATAUD

HUMOR D'AHIR

Divisions de la Societat

Uns que paguen i uns que peguen; o
Uns que reben diners i uns que reben
pallisses; o

Uns que roben i uns que reben; o

Uns que xiulen i uns que bufen; o

Uns que prenen i uns que són presos; o

Uns que ballen i uns que treballen; o

Uns que canten i uns que els quinten; o

Uns descamisats i uns que descamisien.

(De "Lo Xanguet" per a l'any 1871).

Homes que han jurat la Constitució, que la volen fer complir a tothom i no pensen a complir-la:

Tots els qui cobren.

Homes que no han jurat la Constitució ni pensen a complir-la, però que voldrien que els que l'han jurada la complissin:

Tots els qui paguen.

Servei que fa la Constitució:

No cap.

(De "La Tunyina" per a l'any 1871).

HUMOR D'AVUI

Com que En Zamora (el porter de l'"Espanol") estava cadavèric, un del públic va fer:

—Si sembla una calavera!

I aleshores un espanyolista, indignadíssim, va reclamar imperativament l'ajut d'un guàrdia civil:

—A ver! Que detengan a ese... (paraula gruixuda) que ha insultado al señor Zamora, metiéndose en su vida privada.

Però al capdavall tot va quedar aranjat, car els veïns de l'irascible espanyolista varen arribar a convèncer-lo que "una calavera" no és el mateix que "un calavera".

(D'"El senyor Daixonses").

Abans en deien "colla". Fou una de les més cèlebres la "Colla de l'Arròs" que a mitjan segle passat arribà a tenir terrenys i cases de lloguer i de propietat a Montjuïc. Avui corre més el nom de "penya". Avui tenim, per exemple, la "Penya All-i-oli".

Publica un "Butlletí" i tot. El número primer d'aquest butlletí dóna el discurs pronunciat per Josep Macià a l'àpat de germanor celebrat el dia 14 de novembre darrer a la Granja Royal Orient. Aquest discurs comença amb el següent paràgraf:

"La força del vent m'emociona. La fredor que surt de les estufes em glaça. No sé com interpretar l'alenada d'all que surt de les vostres boques..."

—En què s'assembla En Primo de Rivera a En Sagarra?

—En què no té pel de "tonto".

(De la penya X de l'Ateneu).

IMP. ALTÉS

Casa BORRULL Plaça de les Olles. 9
Articles per Sport,
Futbol, Xarxes per a Tennis, Hamaques,
Bosses. Cortines &c.—Articles de pesca.

Academia COTS
Comerç, Idiomes, Etc.
ARCS, 10. — BARCELONA
(TELÉFON 5041-A.)

A. SANROMÀ
Cicles i Sport

Balmes,

62

BARCELONA

Obra nova: POEMA PASTORAL

per J. PUIG I BOSCH, exornat per NICOLAU RAURICH

5 pessetes ↔ Demaneu-lo a totes les llibreries ↔ 5 pessetes

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

CARRER DE FERNANDO

- 24 i 26. Sastre, Mod. i Camiseria.—BAS I TARRIDA
33. Ganiveteria.—AMERICAN MACHINE.

CARRER CORTS CATALANES

451. Inst. elèct., aigua i gas.—RAFEL SALA.
614. Pelleteria.—"LE RENARD".

CARRER DE TALLERS

72. Ceràmica i rajoles.—CASIMIR VICENS.

CARRER MUNTANER

65. Ribas i Ferrer. B. Regina *Novelles escollides*

CARRER BOTERS

4. F. MONFALCÓN. Tapissos pintats i oleografies.

CARRER DEL CALL

1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
9. Llaneria i Sederia.—CASA PUIG.
28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.

CARRER DEL PI

- 13, 2.º. SASTRE.—L. MIR.

CARRER DE SANT PAU

3. Camiseria del Liceo. — JOAN VALLVÈ.

CARRER BALMES

126. RADIO-ELECTRIC Manufacturers.

RAMBLA DE CATALUNYA

15. Pelleteria "La Siberia".—J. TICÓ.
94. LA ARTÍSTICA.—Brodats i Confeccions.
124. Instal. bones i barates.—Barnadas i Espinet.

CARRER DE LA BOQUERIA

- 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.

CARRER CORRIBIA

- 2 i r. Lligues i Tirants CATALONIA.

CARRER VILA-VILÀ

66. Palla i Alfals JOSEP CATALA.

CARRER PORTAFERRISSA

22. Ganiveteria i perfumeria.—VDA. DUCHEIN

CARRER FONTANELLA

18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SÀBAT.

CARRER JOVELLANOS

4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo

RONDA SANT ANTONI

60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.

CARRER SALMERÓN

140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARÚS.
193. Làmp. Elect. i radio.—RAMON RABASA

DIAGONAL

460. "Radio Iris".—J. B. MODELELL

UAB
Biblioteca de Comunicació
Biblioteca General

SALA PARÉS
Establiments MARAGALL
Petritxol, 3 i 5 - BARCELONA

MOBLES FRADERA

Fradera i Ribas, s. en c.

Fabricació pròpia

Vendes a termes.
Condicions especials pel
pagament immediat.

Exposició, Despatx i Tallers:
Calabria, 94 - Tel. 968-H
BARCELONA

RAMON SUNYER
JOIER

Corts Catalanes, n.º 643
Telèfon 813-S. P. - BARCELONA

F. CARRERAS CANDI

**NARRACIONS
MONTSERRATINES**

CONTÉ ENTRE ALTRES:

La roca del Gegant
encantat - Lo senyal
del Cap de Mort - Lo
Cavall Bernat - Lo
Vall-Mal - Lo drama
de Sant Miquel - Lo
fals ermità de Mont-
serrat - Lo bandoler
de Montserrat.

Vol. de 400 pàgs. il·lus-
trat amb 35 gravats

IMPRENTA ALTÉS
ANGELS, 22 I 24

Preu: 2 ptes.

FOTOGRAVATS

TRICROMIAS-AUTOTIPIAS

CALÇATS

**ALFONS
RASPALL**

Es serveix
bé, bo
i a bon preu

Portaferrissa, 13
BARCELONA

RADIO ELÉCTRIC MANUFACTURERS

Aparells i material radiotelefònic
MAJOR I DETALL: BALMES, 126

**KELLOTGERIA
«EL MARINO»**

EL MILLOR RELLOTGE SUIS DE PRE-
CISI Garantit per deu anys i únic
que durant els cinc primers s'adoba de
franc en tota mena d'espatllaments

PER A ENCARRECS:

Jaume Roca, Ordre, 136. - Sant Andreu.
Josep Torruella, Ripollés, 73. - Sant Martí.
Merceria Bell Caprici, Carmel, 50. - Les Corts.

CENTRAL I TALLER D'ADOBES:

Jaume Fonollosa, Canvis Vells, núm. 8.
Bisuteria fina. - **BARCELONA**

J. Monereo

**VESTITS per a
homes, senyores
i nens**

Uniformes
de totes menes

Vendes a plaços
i al comptat.

Urgell, 21
BARCELONA

**Fàbrica de Llonganisses,
la millor de la nostra terra.**

TELÉFON { A SEU D'URGELL, N.º 124
A BARCELONA, N.º 2023-A
A SITGES, N.º 1383

Demaneu a tot arreu la marca

“ELS PIRINEUS”

Quingles i Escaler

CASTELLCIUTAT
(Seu d'Urgell)

15/11/22